

nieuwe nederlandse plaatprodukties

Cab Kaye

De in Ghana geboren Cab Kaye woont en werkt nu al weer heel wat jaren in Nederland. Meestal als pianist/entertainer, zoals bijvoorbeeld in zijn eigen piano-bar in Amsterdam. In juli 1981 vervulde hij de rol van entertainer in de zogenaamde 'Night Club' van het Congresgebouw in Den Haag tijdens het North Sea Festival. Hij werd hier terzijde gestaan door TV-dokter Aart Gisoif op tenor, Henk Kooger bas en Joop Kooger drums. Er werd een plaat van gesneden die uitkwam op Philips 6423 511 onder de titel 'Cab Kaye live at the North Sea Jazz Festival 1981'. Er is een oud spreekwoord dat zegt 'If you have heard one you have heard them all'. Zeiden was een gezegde meer van toepassing op de optredens van Cab Kaye. Wanneer je er één hebt bijgewoond zijn alle latere ervaringen kopieën van de eerste. Zo ook met de toevoeging van Gisoif wordt er wel wat nieuw bloed in de groeven gepompt maar Kaye's werk is voor ieder die hem ooit meemaakte door en door bekend. Zo horen we dus voor de veertigste keer 'Pennies From Heaven' in Kaye's eigen bewerking ('Pennies From Heaven'), 'Lover-man' ontbreekt ook nooit op zijn repertoire net als 'God Bless The Child' en 'Me, myself And I'. Het is een vriendelijke plaat geworden, een nachtclub act gevangen in tien stukken. Leuk voor hen die Kaye nog niet kennen een duplicatie voor hen die de 'boogie-woogie man' al eerder meemaakten.

Jan Molenaar

Het goede van de platen van de big band van Jan Molenaar is dat ze iedere keer weer beter zijn dan de voorgaande. Dat geldt ook nu weer voor 'Main Street' verschenen op Mirasound MS 5060. Voor een groot deel kan het succes van deze LP geschreven worden op het uitstekende solowerk van trompettist Jeff Reynolds die werkelijk van internationale klasse is. Jan Molenaar heeft zijn mensen hard laten werken dat is goed te horen in het ensemble werk. Ik weet van Jan dat de groep iedere Dinsdagavond heel hard werkt aan het repertoire, welk is te horen.

Hoogtepunten vind ik het openingsnummer 'Turning Up' van Toshiko Akiyoshi waarin vooral de solo van Jeff Reynolds zeer goed overkomt, dan is Sammy Nestico's 'Windmachine' (met soli van pianist Ruud Cuypers en tenorsaxofonist Jimmy Campagnola) een hele beste en ook 'Thad Jones', 'A Child Is Born' (met pianowerk van Jan Molenaar en een flügelhorn solo van Reynolds) draait je beslist meer dan eens. Het

erige nummer dat voor mij uit de toon valt is 'Who's Sorry Now'. Dit nummer is zo anders van karakter dan de overige acht stukken dat het er gewoon wat raar tussenin hangt. Ik neem aan dat Jan niet naar nummers hoeft te zoeken, op zijn zaak staan bakken vol met eerste klas composities en arrangementen. Dus Jan, even pladeren. Op de plaat speelt in de sax-sectie nog mee de nog niet zo lang geleden overleden tenorsaxofonist Ad Bosch, het is jammer dat hij dit niet mee mocht meemaken. De LP die op 28 en 29 maart 1981 werd opgenomen is verkrijgbaar bij Molenaar N.V., Industrieweg 23, 1520 AA Wormerveer.

Louis van Dijk

Op Keytone KYT 715 verscheen de LP 'Aquarelles' een solo prestatie van pianist Louis van Dijk opgenomen op 6 december 1981. Elf stukken waar Louis zich laat inspireren door gegevens die zich als aquarellen laten plaatsen, titels als 'The Last Butterflies', 'The Forest', 'Summerflowers', 'The Lake' etc. Een LP die niet direct het predikaat 'jazzplaat' meekrijgt en dat zal ook wel niet de bepoeling van Louis van Dijk geweest zijn, de zelf gekomponeerde thema's dienen als basis voor improvisaties die nu eens jazzachtig zijn een andere keer meer klassiek. Bovenal zijn ze echter poëtisch. De jazz vinden we terug in 'Sky-Blue' waarin Louis van Dijk een blues speelt à la Junior Mance. 'The Forest' is impressionistisch, 'Lake At Sunset' heeft een sterke medele en is vooranalytisch. 'Mountains And Uplands' is harmonisch interessant. Fraaie pianomuziek door een man die zijn luisteraars niet meer behoeft te overtuigen. Een plaat voor van Dijk fans en piano liefhebber (Louis speelt op een Baldwin concert vleugel...). Inelco brengt de schijf in de handel.

Ben de Jong

En toen was er opeens Ben de Jong. Zo maar plots boem kwam uit de luidsprekers het geluid van een onvervalste tenorsax. Een tenor-geluid met verwijzingen naar Coleman Hawkins, Ben Webster, Scott Hamilton en dergelijke blazers. Een tenor-geluid geproduceerd door de in 1919 geboren Ben de Jong, een man die nimmer aan de weg timmerde omdat hij 'leever gewoon doet' en 'misselijk werd van de kleine lettertjes in de contracten van Decca'. Al in de oorlogsjaren maakte Ben de Jong deel uit van een legendarisch orkest, het Miller or-